

XXVII

По просьбі Марійки збігалася Домніка по всіх ворожках околиці, аби розвідатися щось про убійника. Але ні одна не могла сказати щось певного. Слепа ворожка в місті сказала:

— Чого оця жінка думає стільки про якогось хлопця? Він не варт того! Він убив свого брата й ще колись свого тата уб'є, як він не вволить його волі. Татову хату обкидує хтось раз по раз недобрим зіллям.

Зачувши про се, Івоніка вдарив другий раз Марійку.

— Івоніка бив свою жінку! — сповіщала Домніка урочисто, майже не що в кожній хаті, тріумфуючи, що подавала таку цікаву новину. — До часу нещастя Івоніка й не кивнув пальцем на свою жінку. А тепер? — Вона була перша, що довідалася про сю нечувану річ. Вона саме незвичайне знала розказувати!

— Та за що бив? — питали.

— Аби мовчала, вмісто по ворожках розвідуватися.

— Тяжко йому, аби інші люди знали його нещастя. Один син застрілений, а другий...

І ніхто не доповняв тяжкої думки до кінця, ніхто ніби не говорив щось певного. Правда, були й глибокі пересвідчення, хто був убійником; безгомінно умостилися вже давно у всіх серцях, та ніхто не висказував їх словами. Кожде жалувало нещасних родичів.

— Марійка віднесла до Сучави до святого Івана на десять службів, аби віднайти убійника, а вісім до монастиря до Драгомірної, аби кара божа постигла його, але кара його оминає! — докінчувала, розтолковуючи свої оповіщення.